

Βρέ Καλαματιανοῦλα μου, φαρμάκωσ' τον γέρο,
καί πάρ' ἐμὲ τὸν εὐσεβῆ μετ' τὸ κορμὶ τὸ ἴσο
σὲ Τηλεγράφου ὕψηλ' παλοῦκι νὰ σὲ στήσω,
νὰ βλέπης τὴν Ἁγιά Σοφιά, τὴν Ἰακουσμένη Πόλι,
κι' ἐκείνου τοῦ Ντολμὰ-Μπαξὲ τὸ πρῶτο περιβάλλι.

(Καὶ ὁ Ἀναγνωστὸπόλουσ μετ' τὸν Παπαλοῦκα
σαλτάρει μέσα 'στὸ χορὸ καὶ τραγουδᾷ γλυκά).

ΑΝΑΓ.-Τρικοῦπη μου Βασιλικὴ μετ' τὰ σαράντα φύλλα,
ἄς γίνουσι δλα θάλασσα, ἄς γίνουσι δλα νῆλα.

Τρικοῦπη μου, λειοντάρι μου, ἔπου γκρεμίζεις κάστρα,
μαζὶ σὺ εἶσι 'φύλωσαν καὶ κευτελευθὲν μετ' ἄστρα.

Ἐοὺ τὰ θάνατο νερό, τὰ θάνατο κρασί...
νὰ σὲ χαρῶ, Τρικοῦπη μου, νὰ μετ' χαρῆς καὶ σὺ.

(Κι' οἱ Σακαράκηδες πηδοῦν
κι' ἐκείνου γλυκοτραγουδοῦν).

Πότε θὰ γίνῃ ρεμπελιό, μωρὲ πολληκαράδες,
φευτοπολέμους νάχουμε μαζὶ μετ' τῆς κυράδες.

(Κι' ὁ Κορδοροῦμπας ἦν ἐκεῖ καὶ φάλλι: κατὰ μόναι
τὸν θηριώδη πόλεμον τῆς εὐκλεοῦς Ριτσόνας,
ἐνθ' δὲ εἶσι τραγουδοῦν καὶ τὸ σουραῦλι παίζει:
πηξῆ μ' ὄρηγν ὁ Φασουλῆς ἀπάνω 'στὸ τραπέζι,
καὶ ρίχνει πᾶτα κατὰ γῆς καὶ τούτρας καὶ μαχαίρια
κι' δλα τὰ κάνει θάλασσα μετ' πόδια καὶ μετ' χέρια).

Ἐνα δάκρυ μας πικρὸ
σὲ τραγουδοῦσιν νεκρὸ.

Χρυσὴ καρδιά λαχταριστὴ 'στὰ στήθεμα σὺ 'πηδοῦσι
καὶ τὰ τραγουδοῦμα ἔγραφεσ μετ' πτερωτὸ κοντόλι,
τὸν Ραμπαγὰ καὶ τὴν Μανιὰ καθένας 'τραγουδοῦσοσ
καὶ γέλοσο εὐσεφάνουσε τὰ ρόδινα σὺ χελιγῆ.
Κι' ἦσαν ζωῆς ἀξένομαστῆς εὐτυχισμένοι χρόνοι,
ποῦ τόσα μᾶς ἀδέλφωναν ἀνεῖρατα καὶ πόνοι.

Τοῦ Βερανζέρου τοὺς χρυσοὺς μᾶς ἔσκορποῦσοσ στίχους
κι' ἀκούγαμε 'στὴ λύρα σου τῆς λύρας σου τοὺς ἦχους.
Ἄκμῃ δὲν ἔξέγασαν πολλοὶ τὸν Βασιλεῖα,
ποῦ Πάππας ἔγινε τρανὸς ἀπὸ τὴν τεμπελιά,
τῶν φρόνων τὸν εἰσπράκτορα σ' ἓνα φτωχὸ χωριὸ
καὶ τ' Ἀη Πέτρου τὸ κλειδί ποῦ 'ἦρε ἡ Μαριὸ.

Ὁ Ραμπαγὰς, ὁ Ραμπαγὰς... ζωῆ, φωτιά, τραγουδοῦμα,
καὶ γύρω σου 'πετοῦσανε τρελλὰ ζεπεταροῦδοῦμα.
Κι' ἔπείρασε ἡ Ἰασταριὰ κι' ἐπλάκωσο μαυρίλα,
τὸν λιγερὸ τραγουδοῦσιν ζητῆ ὁ κόσμος ναῦρη,
μὰ πικραὶ ρίζωσαν βαθεῖα μετ' στήῃς καρδιάς τὰ φύλλα
καὶ τὴ χαρὰ ἔσκέπασο μελαγχολία μαύρη.

Καὶ ἡ ζωῆ σου ἀρχίσοσι αἰγὰ αἰγὰ νὰ ληρῶν
καὶ ἦτανε ὁ θάνατος παρηγοριὰ σου μόνη.
Χαραὶ καὶ λύραι σ' ἄφησαν, γὰ δλα ἐδοῦδοῦσιν,
καὶ σκοτιομένο ἐβλέπεσ τὸν λαμπερὸ σου νοῦ...
γὰ μὰ στιγμὴ ἰφώτισσο, γὰ μὰ στιγμὴ ἐχάθησ
σὺν ἓνα διαβατήρικο ἀστὲρι τοῦρανοῦ.

Ἔτσι πολλοὶ ποῦ 'πλάσθησαν τραγουδοῦσιν καὶ γίνουσι
μ' ἄξερα καρδιά καὶ μ' ἄξερο νοῦ διαβαίνουσε καὶ σβίνουσι.
Μονάχοι τῆς πτεροῦγαίς των σὲ ἄλλον ἦλο καίνοσι
κι' ὁ κόσμος τὰ τραγουδοῦμα των διαβάξει καὶ γελῆ,
καὶ σὺν κλεισθῆ τὸ στόμα των καὶ τί γι' αὐτοὺς δὲν λένε
ἐκείνου ἔπου ἔχουσε τὰ φρόνιμα μαράλι.

Ἄγαπητὴ τραγουδοῦσιν, δὲν ἐδοῦσοσ σὺ μόνος...
ἐλοῦσ τοὺς πρότους φίλους σου κρυφῶς τοὺς τρέβοι πόνους.
Ἔτσι κι' ἐγὼ τάχαλι μου τὸ βιάζω νὰ γελᾶσο,
μὰ βέρνουσι λύραις ἀγνωστοῖσι καὶ τὰ δικά μου στήθεμα,
καὶ σέρνω τὸ κουφάρι μου σ' αὐτὴ τὴν σάπια πλάσι
γὰ νὰ γελῶ 'στὰ φέμματα, νὰ κλαίω εἰς τὰ λήθημα.

Καὶ ὀλίγαισ ποικιλίαισ,
μ' ἄλλουσι λόγουσ Ἄγγελιασ.

Ἐκεῖ ἀντίκρου 'στὴν Βουλῆν 'στὸς Κόκοτα πλησίον
λοκάντα τῶρα ἦναισ σπανίον φαγητῶν,
ἔπου ἔμποροῦν νὰ συγγραθοῦν πρὸς τὰ τῶν Παρισίων...
διὸ οἱ πάντες σπεύσοτε πρὸς τὸν Ἀνακλιθῶν.

Ἐτὸ Ζαχαροπλαστῆτον ἐκείνου τοῦ Βαλοῦμη,
κάτω τοῦ Ἰπουργεῖου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
βαυμάσιον γρανιτῆν θὰ εὐρῆσ μετ' καλαμί
καὶ παγωτὰ ποικιλια καὶ ἄρας εὐφροσύνης.
Ἐκεῖ μετ' καλαμίκα τὸ παγωτὸ ρουφῆσ
καὶ εἰς σπανίον γεσοῖν κι' ἀπόλαιουσι τρυφῆσ.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πᾶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μετ' Ἰενοδοχείον Σῶδη, — δρε 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μετ' Χρυσῶν μετ' μιά μάνδρα, — μετ' μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χέρια δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποισ τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέουσ τοῦ κλεινοῦ.